

Oğlan ve Gizli Orman

Ebru Mina TOMURCUK

Oğlan ve Gizli Orman

Ebru Mina TOMURCUK

Parlak bir cumartesi sabahı, Finn adında bir oğlan hardal sarısı yağmurluğunu ve kırmızı lastik çizmelerini giydi. Bez çantasını omzuna astı ve içindeki küçük pirinç pusulayı kontrol etti. Bugün, iğnenin gösterdiği yere kadar gitmeye karar verdi. İğne doğrudan çayırın kenarındaki uzun, fısıldayan ağaçlara doğru gösteriyordu.

Finn bu yoldan hiç yürümemişti. Patika dardı ve yosunla yumuşacıktı; ağaçlar sanki sır paylaşıyormuş gibi yaklaşıyordu. Pusulası bir, iki kez döndü, sonra iki kadim meşenin arasındaki bir boşlukta durdu. Boşluğun ötesinde ışık yeşil ve altın rengiydi. Finn derin bir nefes aldı ve içeri adım attı.

İçeride hava ıslak yaprak ve yabani bal kokuyordu. Finn başının üstünde bir hışırtı duydu ve yukarı baktı. Bir kulağında küçük bir çentik olan kıvılcık bir sincap bir daldan aşağı bakıyordu. Sincap, örölmüş meşe palamudu başlığı ve örme ot kemeri takıyordu. Küçük, cıvıltılı bir sesle sordu: “Sen kimsin ve neden buradasın?”

Finn aralıklı dişleriyle gülümsedi. “Ben Finn,” dedi. “Pusulamı takip ettim. Rahatsız etmek istemedim.” Adı Oaken olan sincap kabarık kuyruğunu kıpırdattı. O ormanın gözcüsüydü ve yabancılar nadiren gelirdi. “Burada bekle,” dedi Oaken ve yaprakların arasında kayboldu. Finn yosunlu bir taşın üstüne sessizce oturdu.

Kısa süre sonra Oaken, Bramble adında yuvarlak, tombul bir kirpiyle döndü. Bramble, dut kırmızısı bir kurdeleyle bağlanmış yamalı bir yaprak pelerin giyiyor ve bir dal sepet taşıyordu. Bir eğretili otunun arkasından Finn'e baktı. "O nazık mı?" diye fısıldadı Oaken'e. Finn hiç kıpırdamadan durdu ve yumuşak bir sesle konuştu. "Merhaba, Bramble. Pelerinin çok güzel." Bramble'ın siyah burnu kıpırdadı.

G nler ge tik e Finn firsat bulduk a gizli ormanı ziyaret etti. Hayvanların adlarını ve alışkanlıklarını   rendi. Oaken ona hangi mantarların g venli, hangilerinin g venli olmadığını   retti. Bramble ona tohumların nasıl ekileceğini ve minik fidelerin nasıl bakılacağını g sterdi. Finn hi  bağırmadı ya da kapmadı; sabırlı ve nazikti, hayvanlar da ona g venmeye başladı.

Bir öğleden sonra ormanın büyüğü geldi. Yaşlı Geyik uzun ve gururluydu; gümüş grisi tüyleri ve Finn'in boyundan daha geniş, geniş boynuzları vardı. Boynunda örme sarmaşık ve küçük mavi çiçeklerden bir tasma vardı. Koyu kahverengi gözleri Finn'i uzun bir an inceledi. "Güven kolay verilmez," dedi. "Bize dost olduğunu göster."

Finn başını salladı. “Göstereceğim,” diye söz verdi. O gün, suyun yeniden akabilmesi için Bramble'ın deredeki devrilmiş dalları temizlemesine yardım etti. Oaken'in tahta düdüğü bir çatalda sıkıştığında almak için uzun bir meşeye tırmandı. Hayvanlar izledi ve aralarında sıcak bir şey büyümeye başladı. Orman ikinci bir yuva gibi hissettiriyordu.

Sonra bir sabah Oaken endişeyle kocaman açılmış siyah gözleriyle Finn'e koştu. “Ormanın kenarı değişiyor!” diye cıvıladı. “Gürültülü makineler ve büyük sarı kamyonlar var. Ağaçları kesiyorlar ve toprağı kazıyorlar.” Finn görmek için aceleyle gitti. Ormanın sınırında geniş bir toprak şeridi temizlenmişti ve yabani çiçekler yok olmuştu.

Hayvanlar korkmuş bir halka halinde toplandı. “Ne yapacağız?” diye sordu Bramble, dal sepetine sıkıca sarılarak. “Yuvalarımız tehlikede!” Yaşlı Geyik sakın ve dik durdu. “Öfkeyle savaşamayız,” dedi. “Ama birlikte çalışabiliriz.” Finn derin düşündü. “Bir fikrim var,” dedi. “İnsanlara bu ormanın neden önemli olduğunu göstermeliyiz.”

Finn ve hayvanlar bir plan yaptı. Oaken ve diğer sincaplar parlak meşe palamutları ve renkli tüyler topladı. Bramble yabani çiçek tohumlarını toplamak için dal sepetini kullandı. Yaşlı Geyik onları temizlenmiş arazinin kenarına götürdü. “Yeni bir ağaç ve çiçek sırası dikeceğiz,” dedi Finn. “Buraya bakıldığını söyleyen yaşayan bir çit.”

Bütün gün yan yana çalıştılar. Finn bir sopayla çukurlar kazdı, Bramble tohumları bıraktı ve Oaken toprağı patileriyle düzleştirdi. Yaşlı Geyik nöbet tuttu, boynuzları güneş ışığını yakaladı. Diğer hayvanlar yardıma geldi: tavşanlar, kuşlar ve hatta bir porsuk. Akşama doğru, makinelerin durduğu yerde cesur küçük bir fidan sırası duruyordu. Ormanın kenarı yeniden yeşil görünüyordu.

Ertesi gün, büyük kamyonlarla gelen yetişkinler geri döndü. Durup yeni fidanlara ve çevrelerindeki minik ayak izlerine baktılar. Elinde panosu olan bir kadın diz çöktü ve hayvanların yaptığı tahta tabelayı okudu: “Lütfen yuvamızı koruyun.” Uzun ağaçlara ve şarkı söyleyen kuşlara baktı. “Bu orman özel,” dedi yumuşak bir sesle. Makineler geri döndü ve gitti.

Hayvanlar sevinle baėırdı! Oaken Finn'in izmesine sarıldı ve Bramble mutlu kk bir dans yaptı. Yaėlı Geyik boynuzlarını indirdi ve dedi: “Bize nezaket ve cesaret gsterdin. Sen bizim dostumuz ve koruyucumuzsun.” Finn'in bileėine kk bir rme ot halkası taktı. “Unutma,” dedi, “vahėi yerler ilgi ve saygı ister.”

Finn bundan sonra gizli ormanı sık sık ziyaret etti. Nerede olduğunu kimseye söylemedi, ama her zaman cebinde bir avuç tohum ve kalbinde bir merak taşıdı. Hayvanlar ona tamamen güvendi ve o da onlara güvendi. Birlikte ormana göz kulak oldular ve orman her yıl daha yeşil büyüdü. Finn, dostluğun en güzel büyü olduğunu öğrendi.

Ve Finn pirinç pusulasını takip ettiğinde, pusula her zaman fısıldayan ağaçlara doğru gösterdi. Artık sırrı biliyordu: güven sabır, nezaket ve zamanla büyür. Orman birçokları için bir yuvaydı ve Finn onu korumaya yardım etmekten gurur duyuyordu. Yani eğer bir gün gizli bir patika bulursan, yavaş yürü, iyi dinle ve çevrendeki vahşi yerlere göz kulak olmayı unutma.